TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office 7th and Commercial St., opposite Post Office

Post Office Address: Toveri, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen ja Geo. Gratchef (vastaava)

Phones: Office 365; Editorial Department 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Mitä merkitsee ihmishenki voittojen rinnalla

On tavattu sanoa, että "kyllä maalla viisaita ollaan kun merellä vahinko tapahtuu," mutta tuokaan ei enää nykyaikana ole paikkansa pitävä. Merikulun järjestämisessä on näet jo pitkän aikaa tullut näkyviin, että kapitalistit, jotka laivoja varustavat, eivät siinä ota huomioon mitään muuta kuin kilpailun ja voittomahdollisuudet ja viisi veisataan matkustajien ja kaikkein vähimmin laivoissa työskentelevien työläisten hengen turvallisuudesta.

Tämä puoli tuli sanomattoman selvästi esille viime keväänä kun laivakapitalistit vaativat sota-aikana säädetyn La Folletten merilain kumoamista, se kun niitten mielestä "asetti laivojen varustajille aivan liiaksi raskaita taakkoja kannettavaksi." La Folletten laki määräsi näet, että jokaisessa matkustajalaivassa tulee olla pelastusvälineitä 50 pros. laivojen miehistön ja matkustajien korkeinta lukumäärää varten ja että laivamiesten tulee olla ammattiinsa perehtyneitä ja saada todisteet merikuntoisuudestaan ja pelastusvälineitten käsittelystä ennenkuin niitä saa pestata matkustajalaivojen palveluskuntaan. Toisin sanoen tämänkin lain mukaan jätettiin laivayhtiöille oikeus hukuttaa toiset puolet matkustajista ja laivamiehistä yksistään pelastusvälineitten vaillinaisuuden muodossa. Kapitalistit esittivät puolestaan vaatimuksen saada hukuttaa 75 prosenttia. Tosin tuo vaatimus ei kuulunut juuri tässä sanamuodossa, mutta miksikään muuksi sitä ei voi tulkita. Laivakapitalistit ilmottivat olevansa halukkaita varustamaan laivoihinsa pelastusvälineitä matkustajien ja laivamiesten lukumäärän vain 25 prosenttia varten, minkä lisäksi he vaativat itselleen oikeutta pestata palvelukseensa ammattitaidottomia ja unioihin kuulumattomia työläisiä.

No niin — he esittivät kustannuksensa tästä "liiallisesta turvallisuusvarustelusta" ja koska sota oli ohitse, niin tässä merkityksessä sodan aikuinen laki kumottiin. — Meriliikenteessä tultiin siis rauhan kannalle.

Samoihin aikoihin alennettiin merimiesten palkkoja niin raskaasti, että ne olosuhteitten pakosta ajautuivat lakkoon. La Folletten lain kumoaminen osottautui olevan alkuvalmistelua työtaistelulle, vaikkakin siinä samaan maksuun pelattiin matkustajienkin hengillä. Eritoten hallituksen suosiollisella avustuksella kukistettiin merimiesten lakko ja samalla kertaa annettiin myöskin virallinen vahvistus La Folletten lain kumoamiselle. Merimiehet näet vaatimuksissaan myöskin esittivät tämän lain edelleenkin voimassapitämistä.

Laivakapitalistit riensivät lakon aikana palkkaamaan mahdollisimman paljon ammattitaidottomia rikkureita palvelukseensa. Merimiehet koettivat kyllä yleisölle esittää tämän puuhan vaarallisuutta, mutta yleisön mielipiteen tulkki, kapitalistinen sanomalehdistö, piti huolen siitä, että nämä varotukset kaikuivat kuuroille korville.

Nyt on tästä huutavasta väärinkäytöstä saatu taasen uusi kokemus. Höyrylaiva Alaska on ajautunut karille ja — puolisen sataa matkustajaa menetti henkensä.

Kuolleet ovat sangen siistiä väkeä. Ne eivät kapinoi eivätkä muutenkaan häiritse kapitalistien voittojen metsästystä. Elossa olevat eivät aina ole yhtä vaatimattomia, sillä kukapa niistä etukäteen voi sanoa milloin asiat vaativat laivallakin matkustamista. Alaskan haaksirikosta hengissä päässeet matkustajat ovat sitäpaitsi kertoneet räikeitä kuvauksia laivan palveluksessa olleitten merimiesten surkeasta kuntoisuudesta karille ajon jälkeen, vieläpä asettaneet noitten puolisen sadan henkilön hukkumisen tykkänään tämän kunnottomuuden syyksi. Alaskalla ei ollut kuin pari sataa matkustajaa ja laiva upposi vasta 70 minuuttia sen jälkeen kun se oli karille ajanut. — Jos miehet olisivat olleet ammattitaitoisia, niin helposti tuona aikana olisi voinut pelastaa vaikka tuhannen matkustajaa, väittävät asiantuntijat.

Syyllisiä etsiessä koetetaan huitoa sinne ja tänne, mutta aniharva uskaltaa käydä pääsyyllisiin, laivakapitalisteihin käsiksi. Kukapa "kunnon" kansalainen kapitalisteja ja niitten voitonhimoa syyttäisi. — Mitäpä niitten voittojen uhrina 50 matkustajaa merktisee sen jälkeen kun vastikään on samaan tarkotukseen uhrattu kymmeniä miljoonia ihmishenkiä. Ja sitäpaitsi eihän siinä mennyt edes "parempia ihmisiäkään" meren pohjaan. Pääasiallisesti kaikki hukkuneet olivat työläisiä ja vain harvoja keskiluokkalaisia osui matkaan. Mitäpä niistä kannattaa suurta melua nostaa.

Tapa vaatii kuitenkin asian tutkimista ja — hautaamista ja tässä touhussa tulee aina yhtä ja toista esille. Niinpä on m.m. Portlandissa ilmestyvä Morning Oregonian, kapitalistilehti, huomannut, että The San Francisco & Portland Steamship Company, joka Alaskan omisti, on läheisessä menneisyydessä pannut laivansa lähtemään joka neljän päivän kuluttua satamasta sen sijaan että ne ennen läksivät joka viides päivä. Laivojen lukumäärää ei ole kuitenkaan lisätty ja Oregoniankin myöntää kysymyksessä olevan kilpailun laivaliikenteessä.

Tämän kiireen lisäyksen kanssa on käynyt pakolliseksi koettaa tehdä matka mahdollisimman lyhyessä ajassa ja niinpä on käynyt välttämättömäksi koettaa oikoa mutkia. Tämä on kylläkin ollut mahdollista, mutta vain sillä edellytyksellä, että kulkutieksi on valittu erittäin vaarallinen väylä Cape Mendocinon edustalla, jolloin laivojen on ollut pakko hyvin läheltä sivuuttaa Blunt niminen vedenalainen särkkä. "Tällöin," selittää Oregonian, "ovat laivan johtavat virkailijat ruvenneet urheilemaan vaaralla säästääkseen aikaa." — Laivayhtiö ei tietenkään siitä voi olla syypää, mutta minkäs sille päällystön vallanneelle viettellykselle mahtaa.

Tällä tavalla koetetaan asiaa kiertää käymättä käsiksi itse pääsyyllisiin, joitten syyllisyyden toteen näyttämisessä todellakaan ei ole mitään vaivaa. Sen sijaan todellinen vaikeus on siinä, mitenkä laivayhtiö koko murhenäytelmän aiheuttamisesta pestään puhtaaksi, mutta kaipa siihenkin vielä aikaa myöten keino keksitään.

"PYHÄÄ YKSITYISOMAISUUTTA"

Kun kongressimies John Skelton Williams tuonnottain julkisesti teki syytöksen, että hallituksen reservipankin varoja suoranaisesti käytettiin viime vuonna pönkittämään rahakapaitaalia ja luonnottomasti kiristämään maaseutupankkien kautta maanviljelijöitä, on se saanut kaikki suurpääoman äänenkannattajat — ja niiden lukumäärä on hirveän suuri — suu vaahdossa pauhaamaan Williamsia vastaan . ja samalla "todistamaan", miten reservipankki on toiminut vain siten kuin sille on ollut lakien mukaan mahdollista toimia.

Kuitenkaan ei ole vastattu lainkaan Williamsin syytöksien ytimeen. Ei ole väitetty vääräksi edes sitä, että joissakin tapauksissa reservipankki vaati maaseutupankeilta aina 87 prosenttia korkoa lainaamistaan rahoista. Ei ole edes yritettykään väittää valheeksi sitä syytöstä, että reservipankilla olisi ollut aina neljäänkymmeneen biljoonaan luottoa, jos olisi halunnut sitä käyttää pelastaakseen maanviljelijät joutumasta nykyiseen asemaansa — asemaan, josta he eivät ikinä nouse entiseen herrahtavaan "itsenäisyyteen".

Ei. Näiden syytösten kumoaminen sanomalehdissä on ollut samanlaista kuin reservipankin tilaisuudessa olleiden viranomaistenkin, joista kaksi nyrkkejään heilutellen pyrki Williamsin kimppuun antaakseen tälle selkään. Emmekä usko edes näiden herrojenkaan luulevan että nyrkkitappelulla voidaan ratkaista tällainen asia.

Muuankin suurpääoman tunnettu äänenkannattaja julkaisee kirjotuksen otsikolla "Vastaus syytöksiin, joita on tehty reservipankista". Ja alla olevassa kirjotuksessa selitetään:

"Kongressin tai senaatin jäsenillä ei ole minkäänlaista oikeutta sekaantua reservipankin asioihin. Helppohan on ymmärtää että on politikoitsijoita, joiden sormet syyhyvät heti, kun kuulevat jossakin olevan rahaa. (Totta kyllä, aivan totta.) Nyt muuan roikka haluaisi päästä määräämään reservipankin varojen käytöstä, ja kyetäkseen paremmin tähän, tekevät he kaikenlaisia lapsellisia syytöksi muka siitä, että näitä rahoja on ennen väärinkäytetty.

Ja tiedättekö, mihin näitä rahoja nyt haluttaisiin käyttää? — Uhkapeliin. Niin juuri, uhkapeliin. Senaattori Norris esimerkiksi haluaisi saada laadituksi lain, joka antaisi maanviljelijöille tilaisuuden pitää hallussaan maansa tuotteet siihen saakka, että hinnat näiden samojen maanviljelijöiden mielestä olisivat "sopivat".

Kongressi ei saa määrätä, mihin näitä varoja on käytettävä. Jos tällainen määräysvalta annetaan kongressille, niin rikotaan perustuslakia, sillä *jokainen sentti hallituksen reservipankin varoista on yksityisomaisuutta.*"

Siinähän se on koko juttu. Amerikan kansa pelkää joutuvansa "sosialismiin", kun hallitus yrittelee alkaa hoitaa jotakin "yleishyödyllistä" laitosta. Nämä samat suurpääoman suunsoittajat pelottelevat "sosialismilla" joka kerta, kun vaaditaan hallitusta ottamaan huostaansa yleistä laatua olevia laitoksia. Mutta kun tiukka tulee, huutavat ne vieläkin hirveämmin, ettei hallitus saa käyttää väärin hallussaan olevia laitoksia — sillä ne ovat yksityisomaisuutta.

Emme lainkaan kiellä sitä, että ne ovat yksityisomaisuutta, nämäkin reservipankin rahavarat. Ovatpa tietenkin. Nehän ovat sen valtion käsissä, joka johtaa yhteiskuntamme juoksevia asioita suurpääoman määräysten mukaan. Suurpääoma omistaa hallituksen — ja se siis omistaa kaiken, mitä hallituksella on. Kyllä nämä hallituksen reservipankin rahavarat ovat yksityisomaisuutta.

Ja kun perustuslaki on laadittu juuri suojelemaan yksityisomaisuuden pyhyyttä, niin onhan selvää, että tällainen olisi perustuslain rikkomista.

Toinen asia taas kerrassaan on se, onko kansalle — työväenluokalle — edullista että hallitus ja sen huostassa olevat laitokset ovat yksityisomaisuutta.

HÄIKÄILEMÄTÖNTÄ MEININKIÄ

Pariisiliainen sanomalehti Le Matin julkaisee totena uutisen, jonka ytimenä on seuraava:

Englanti ja Saksa (Yhdysvaltain kapitalistien avulla) aikovat "uudesti rakentaa" Venäjän asettamalla sinne jonkunlaisen kokoomushallituksen ja poistamalla asioiden johdosta Trotskin, Tshitsherinin ja Zinovjevin, perustamalla ulkomaisen poliisilaitoksen, hajottamalla punasen armeijan ja asettamalla uuden hallituksen johtajaksi Krassinin.

Englanti saisi riistettäväkseen keskisen Venäjän, Saksa läntisen Venäjän ja Siperia jätettäisiin Amerikan kapitalistien ja Japanin hellän huolenpidon alaiseksi.

Kolmannen Kansainvälisen päätoimisto muutettaisiin Praagiin tai Wieniin.

Siinä on suunnitelma.

Se on kokolailla valmis ja perinpohjainen. Ei tarvita muuta enää kuin sen täytäntöönpano.

Voimme ilman muuta sivuuttaa sen seikan, onko tässä kysymyksessä muu kuin kansainvälisten imperialistien hurskaat toivomukset, sillä Krassinin asettaminen "uudestaan järjestettävän" hallituksen etunenään osottaa ettei se ole muuta kuin unta.

Toinen kysymys tässä on tärkeämpi, ja se on se häikäilemättömyys, millä imperialistit jo julkisuudessakin puhuvat neuvostohallituksen kukistamisesta ja Venäjän jakamisesta mailman imperialistien kesken. Ennen ne ovat toimineet salaa eivätkä ole tunnustaneetkaan aikeitaan. Mutta nyt ne luulevat Venäjän kansan olevan niin suuressa ahdingossa, että heidän hurjat mielitekonsa onnistuvat.

Yksi seikka on varma — kapitalistit eivät koskaan lakkaa toivomasta eikä Venäjän neuvostotasavalta saa rauhaa ennenkuin kansainvälinen imperialismi on nujerrettu.

— Yhdysvaltain kauppalaivastokomitea vaatii uutta tulkintaa väkijuomakieltolain siitä kohdasta, joka kieltää amerikalaisissa laivoissa väkijuomien anniskelun. Sanotaan että jollei amerikalaisilla laivoilla anniskella väkijuomia, eivät ne voi kilpailla ulkomaisten laivojen kanssa.

Kapitalistinen yhteiskunta on niin hirveän sekamelskaisesti ristiriitoja täynnä, ettei se hetken kuluttua voi lainkaan niistä selviytyä.

"Rakkaalle kansalle" olisi edullista olla juomatta viinaa, mutta kapitalisteille juomattomuus tuottaa niin suuria huolia, että hallituksen täytyy "järjestellä" sitäkin.

KANSANTALOUSTIEDETTÄ

Taloudellinen yhteistyö.

Kansantaloustiede on oppi ihmisten taloudellisesta yhteistyöstä. Tämä yhteistyö perustuu työn jaolle. Yksi kaivaa kaivoksissa, toinen kylvää viljaa, kolmas lajittelee ja myy tuotteita.

Kaikkia niitä, jotka ottavat osaa taloudelliseen yhteistyöhön, sanotaan kansantaloustieteessä työläisiksi. Tehdään mielellään ero henkisen ja ruumiillisen työn tekijöiden välillä, koska työ varsinaisesti vaatii hermo- tai aivojännitystä tai lihasponnisteluja. Mutta todellisuudessa vaatii kukin työ suuremmassa tai pienemmässä määrässä sekä ruumiillista että henkistä voiman käyttöä. Olkoon kyysmyksessä sitten kaivosten kaiyaminen tai kuolemattomien ajatusten kirjottaminen, niin riippuu työn arvo suuremmassa tai pienemmässä määrässä siitä huolellisuudesta, jota työläinen osottaa ja työn tuotteeseen pannusta ruumiillisesta energiasta.

Työksi kutsutaan kansantaloudessa säännöllisesti vain sitä voimankäyttöä, jonka tarkotuksena on suoraan tai epäsuorasti luoda taloudellisia hyödykkeitä. Työ voi olla komsumptiivistä, kulutusta palvelevaa työtä, kun sen tarkotuksena on muodostaa ja lisätä yksilöllistä työvoimaa. Sekä opettaja että hänen oppilaansa harjottavat komsumptiivista työtä. Tai voi työ olla reproduktiivista, tuotantoa palvelevaa työtä, kun työvoimaan yhdistetyt kokemukset ja tiedot uudestaan kohotetaan esille ja yhdistetään työntekijän itsenäiseen työhön lopullisen tuotteen luomiseksi.

On aina mielellään jaettu työ tuottavaan ja tuottamattomaan työhön. Mutta jotta työtä yleensä voitaisiin pitää taloudellisena ilmiönä, on sen luonnollisena edellytyksenä, että se on tuottavaa. Olkoon työ ruumiillista tai henkistä, niin on se taloudellinen ilmiö vain siinä tapauksessa, että sen tarkotuksena on luoda arvokas joko aineellinen tai henkinen tuote. Tuottavaksi voidaan siis sanoa kaikkea työtä, jolla on yleispätevä taloudellinen päämäärä. Tuottava työ tarkottaa taloudellisten hyödykkeitten luomista tai aineellisten ja henkisten työntuotteiden tai itse työn tuottavien voimien arvon kohottamista. Tuottamattomana (epätaloudellisena) työnä voimme pitää eräitä ponnisteluja, joilla on yksinomaan yksilöllinen tarkotus ja tähtäävät vain harjottajansa persoonallisen voiton saavuttamiseen (esimerkiksi vaihtoesineiden vaihdon yhteydessä) ilman että sillä autetaan taloudellisten hyödykkeiden todellista arvon kohoamista. Tuottamaton työ siirtää vaihtoesineen arvon lisäyksen ihmisille, jotka eivät ota osaa tuotantoon. Osakkeenvälittäjä voi hankkia itselleen ja liiketuttavilleen suuria tuloja, hän voi työskennellä itsensä kuoliaaksikin, ilman että olisi pienimmässäkään määrässä auttanut yhdenkään taloudellisen hyödykkeen luomisessa tai sen arvon lisäämisessä. Osakkeiden arvo laskee ja nousee riippumatta välittäjän eli osakekeinottelijan työskentelystä. Osakkeen arvo riippuu sen pääomahyödykkeen arvosta, jolle osake on ajateltu. Osakeyhtiön johto ja isännöitsijä tekevät säännöllisesti tuottavaa työtä. Mutta jos välittäjän toiminta vaikuttaa arvoon eli kurssiin, niin ei hänen työnsä ole vain tuottamatonta, vaan vieläpä yhteiskuntaa vahingoittavaa, koska hän siten häiritsee näiden arvopaperien luonnollista hinnanmuodostumista, joka pitäisi määrätä vain todellisten hyödykkeiden arvon mukaan, johon välittäjällä ei ole mitään vaikutusta. Pankkien toiminta on tuottavaa, jos ne lainaamalla rahoja mahdollisimman pientä tappionvaarasta johtuvaa korvausta vastaan helpottavat tuotantoa sekä johtavat tuotannon oikeille urille. Mutta pankit tekevät myöskin aivan tuottamatonta ja sangen vahingollista työtä välittämällä koronkiskurikapitalistien harjottamaa työtätekevän yhteiskunnan verottamista. Tämä väite voidaan vasta sitten ymmärtää täysin, kun perusteellisemmin olemme selittäneet, miten koronkiskonnalta puuttuvat täydellisesti kaikki taloudelliset ja yhteiskunnalliset oikeutukset.

Kaikki työn tuotteet ja palvelukset voivat olla vaihdon esineinä ja niitä kutsutaankin senvuoksi vaihdonvälineiksi. Vaihdonvälineet eli taloudelliset hyödykkeet voidaan jakaa seuraaviin luokkiin:

1. Aineelliset hyödykkeet: maaomaisuus (alkuperäisesti vapaa oikeus luonnon käyttöön), henkilöikohtainen työ (työvoima), pääoma (edellisten hyödykkeitten tuote).
2. Itsenäiset ei-aineelliset hyödykkeet (esim. patenttioikeus).
3. Epäitsenäiset ei-aineelliset hyödykkeet (kaikkien edellisten kuvitellut arvot esimerkiksi obligatsionit ja pankkisetelit).

Omaisuudeksi voidaan sanoa taloudellisten hyödykkeiden yhteistä määrää, jota yhteiskunta tai sen yksityiset kansalaiset vapaasti ja esteettömästi hallitsevat.

Ihmisten taloudellisessa yhteistyössä voimme erottaa seuraavat kehitysasteet:

Ensimäiseksi luontaistalouden, jolloin perhe tai heimokunta päämiehensä johdolla yhdessä tuottaa tarvittavat hyödykkeet ja jakaa ne joidenkin käytäntöön hyväksyttyjen perusteitten mukaan, ja toistaiseksi vaihtotalouden eli varsinaisen yhteiskuntatalouden, joka vuorostaan on käynyt lävitse seuraavat kaksi kehitysastetta: vaihtokaupan, jolloin vaihdonesine vaihdetaan toista vastaan, ja vaihdonvälinetalouden, jolloin vaihdon esine, tavara, vaihdetaan vaihdonvälinettä, rahaa, vastaan ja vaihdonväline tavaraa vastaan.

Taloudellinen yhteistoiminta jokaisen kehittyneemmän kulttuurikauden aikana on esiintynyt siinä, että on vaihdettu taloudellisia hyödykkeitä keskenään. Koko meidän tieteemme tarkotuksena onkin vain koettaa löytää luonnolliset lait tämän vaihtotalouden tarkotuksenmukaiselle järjestykselle.

Kun ihminen ensi kerran hankki itselleen taloudellisen hyödykkeen käyttääkseen sitä vaihtovälineenä, silloin tuli vaihdonvälinetalous yhteiskuntaan. Ensimäiset vaihdonvälineet, karja, metallit, suola j.n.e. olivat vain tavaroita. Mutta sitä mukaa kuin yhteiskunnallinen yhteistyö kehittyi, tuli vaihdonvälineeksi jotakin muuta kuin tavallinen tavara. Jotta olisi voitu järjestää tuotanto ja toimittaa tavaroiden ja palveluksien vaihto, tarvittiin yhä suurempia määriä vaihdonvälineitä (rahoja). Ja kun rahalaitoksen tekniikka ei kestänyt kilpailussa teollisen ja kaupallisen kehityksen rinnalla, tuli rahojen ja tarkotuksenmukaisten vaihtovälineitten puute yhä tuntuvammaksi. Rahanpuute johti merkantilistien kultapolitiikkaan. Tarkotuksenmukaisen vaihdonvälineen puute johti todellisesti kaikkiin niihin yhteiskunnallisiin epäkohtiin, joita vastaan demokratia viime vuosisatoina on saanut turhaan taistella.

Vaihdonvälinetaloudessa voidaan erottaa seuraavat kolme kehitysastetta: alkuperäinen vaihtotalous (vaihtoesine — tavara — vaihtoesine) ja luottotalous (vaihtoesine — luotonantoa ilmaiseva väline — vaihtoesine).

Luottotalous, joka puhtaasti rahatekniliseltä kannalta katsottuna merkitsee rahalaitoksen korkeinta kehitystä, on osittain poistanut rahanpuutteen. Mutta koska koko meidän nykyinen rahajärjestelmämme — yhteiskunnalliselta näkökannalta katsottuna — on täydellisesti turmeltunut, on rahasta, jonka vain pitäisi olla apuna taloudellisessa yhteistyössä, vähitellen tullut taloudellinen herra. Raha, jonka tehtävänä on välittää taloudellisten hyödykkeitten vaihtoa, on saanut itsenäisen arvoamääräävän ja sangen haitallisen vaikutuksen todellisten vaihtoesineitten arvonmääräämiseen. Alituisesti sekottamalla rahakäsitteen ja pääomakäsitteen onnistui rahamiesten väärinkäyttää vaihdonvälinettä kiristääkseen sen avulla työtä maksun, jota tavallisesti kutsutaan pääomakoroksi, mutta on vain rahankorko. Tätä maksua ei suorastaan oteta työpalkasta, vaan se lisätään tavaranhintaan. Kun työläinen jättää työnsä tulokset työnantajalle käytetään eräänlaista hintalistaa. Kun työläinen myöhemmin ostaa oman työnsä tuloksia, käytetään toista hintalistaa.

Käynnillä 'Leo Tolstoin museossa'

Kuinka paljon porvarilliset sanomalehdet kirjoittavatkaan siitä hävitystyöstä, jota marraskuun vallankumouksen jälkeen muka on tehty. Venäjän taidelaitoksissa. Niissä ei muka ole jätetty mitään eheäksi, vaan kaikki on säretty tai ryöstetty. Ei ole löytynyt kylliksi sanoja, joilla olisi voitu bolshevikkien tekemää hävitystä kuvata.

Epäillen tällaisten tietojen todenperäisyyttä astuin Moskovassa sijaitsevaan "Leo Tolstoin museoon" Krapotkininkadun varrella. Kuten jo nimestäkin selviää, on koko museo omistettu Tolstoin muistolle. Ensimäi-

PARISIN KOMMUNI JA NEUV.-VENÄJÄ

Kirj. L. Trotski.*)
(Jatk.)

Kommuuni oli muodollisen demokratian ilmeistä kieltämistä, sillä kehityksessään se merkitsi työläis-Pariisin diktatuuria talonpoikaiseen maaseutuun nähden. Tämä tosiasia on asetettava muiden edelle. Vaikka poliittiset koulumestarit itse Kommuunin keskuudessa miten tarrautuivat näennäiseen demokratiseen laillisuuteen, niin jokainen Kommuunin teko, joskaan ei riittänyt voiton saamiseen, riitti kyllin paljastamaan Kommuunin "laittoman" luonteen.

Kommuuni s. o. Pariisin kaupungin duuma, kumosi yleisvaltakunnallisen lain sotaväenotosta. Se nimitti omaa virallista lehteään "Ranskan tasavallan virallisekseen lehdeksi". Se käytti, vaikkakin arasti, valtion pankkia. Se julisti kirkon erotetuksi valtiosta ja lakkautti kirkollisen budjetin.

Se asettui yhteyteen ulkomaisten lähetystöjen kanssa, j.n.e., j.n.e. Kaiken tämän se teki vallankumouksellisen diktatuurin oikeudella. Mutta tätä oikeutta ei silloin vielä vihreä demokraatti Clemenceau tahtonut tunnustaa. Eräässä neuvottelussa Keskuskomitean kanssa sanoi Clemenceau: "kapinan syy on laiton... Pian tulee Komitea nauretavaksi ja sen dekreetit ylenkatsotuiksi. Sitäpaitsi Pariisilla ei ole oikeutta kapinoida Ranskaa vastaan ja sen on ehdottomasti alistuttava Kokouksen auktoriteetin alaiseksi."

Kommuunin tehtäviin kuului kansalliskokouksen hajottaminen. Ikävä kyllä, se ei siinä onnistunut. Nykyisin Kautsky etsii lieventäviä asianhaaroja sen rikolliselle aikeelle.

Hän viittaa siihen, että kommunardien vastustajina Kansalliskokouksessa oli monarkisteja, kun taas meidän vastustajinamme Perustavassa kokouksessa oli — sosialisteja, nimittäin sos.-vallankumouksellisia ja menshevikejä. Täydellinen mielenhäiriö! Kautsky puhuu sos.-vallankumouksellisista ja menshevikeistä ja unohtaa ainoan todellisen vihollisen — kadetit. Juuri he olivat meidän venäläisenä Thiersin puolueenamme, s. o. omistajien liittona omaisuuden nimessä, ja professori Miljukov koetti kaikin voimin matkia tuota pientä suurmiestä. Jo sangen pian — kauan ennen marraskuun kumousta — alkoi Miljukov etsiä omaa Gallifetiään, ensin kenraali Kornilovissa ja Aleksejevissä, sitten Kalediinissä ja Krassovissa, ja kun Koltshak oli heittänyt nurkkaan kaikki puolueet ja hajottanut Perustavan kokouksen, niin kadettien puolue, ainoa vakava porvarillinen puolue, olemukseltaan läpeensä monarkistinen, ei vain ollut kieltämättä häneltä kannatustaan, vaan päinvastoin osotti hänelle entistä suurempaa myötätuntoa.

Menshevikit ja sos.-vallankumoukselliset eivät meillä näytelleet mitään itsenäistä osaa, yhtä vähän kuin Kautskyn puolue Saksan vallankumouksen tapahtumissa. Oman politiikkansa he kokonaan rakensivat kadettien kanssa solmiamansa kokoomuksen pohjalle ja täten he samalla louvuttivat kadeteille määräävän aseman, aivan kokonaan riippumatta poliittisten voimain suhteista. Sos.-vallankumouksellisten ja menshevikien puolueet olivat vain välityslaitoksia, jotka katukokouksissa ja vaaleissa kokosivat vallankumouksellisen, imperialistisen puolueen haltuun, välittämättä vaalien lopputuloksista. Sos.-vallankumouksellis-menshevistisen enemmistön täysin vasallimainen riippuvaisuus kadettilaisvähemmistöstä oli sellaisenaan huonosti peitettyä kansanvaltaisuus-aatteen pilkkaamista. Kaikissa niissä osissa maata, joissa "demokratian" valta kesti kyllin kauan, se välttämättömästi päättyi julkiseen vastavallankumoukseen. Niin oli Ukrainassa, siellä monarkisti Skoropadsky ajoi vallasta pois demokraatisen neuvoston, joka oli luovuttanut neuvostovallan Saksan imperialismille. Niin oli Kubanissa, jossa demokraattinen neuvosto oli Denikinin saappaan alla. Niin oli — ja tämä on meidän demokratiamme tärkein koe — myöskin Siperiassa, missä Perustava kokous, jota sos.-vallankumoukselliset ja menshevikit muodollisesti hallitsivat, josta bolshevikit olivat poissa ja jota todellisesti hallitsivat kadetit, johti Koltshakin diktatuuriin. Niin oli vihdoin myöskin pohjoisessa, jossa perustavalaiset sos.-vallankumoukselliset Tshaikovskin hallituksen muodossa muuttuivat venäläisten ja englantilaisten vastavallankumoukselliset kenraalivallan likaiseksi näyttämökoristeeksi. Niin on käynyt, tai käy kaikissa pienissä reunavaltioissa: Suomessa, Virossa, Liettuassa, Latviassa, Puolassa, Gruusiassa, Armeeniassa, joissa demokratian lipun alla tapahtuu tilanomistajain, kapitalistien ja muukalaisten militarismien lujittuminen.

Pariisin työläinen v. 1871—Pietarin proletaari v. 1917

Eräs karkeimpia, vähimmän perusteltuja ja poliittisesti häpäisevämpiä vertailuita, joita Kautsky tekee Kommuunin ja Neuvosto-Venäjän välillä, koskee v. 1871:n Pariisin työläisen ja v. 1917—1918:n Venäjän proletaarin luonteita. Edellisen kuvaa Kautsky ylevään uhrautuvaisuuteen kykeneväksi kumoukselliseksi intoilijaksi, jälkimäisen taas egoistiksi, pelkuriksi, luonnon-anarkistiksi,

*) Kirjassaan "Terrorismi ja Kommunismi".